

ŽENSKÁ HLÍDKA

Pořadatelka M. Burešová

JAROSLAV VRCHLICKÝ:

MATKA.

Sam, děti, v matce vaše spása, ta naučí vás národ slavný znát, si vůči svému jména, svoji řeči, svých chýžek, lánu, kladiv, dílat, své hájit zbylé jméni v nebezpečí — at vlasti genius zas blahem jsá!

Zde láska ještě plá a zem je naše a sílu k boji bohatýrů zpív, zas vykonali a v celé vlasti vzpruži svou chránit drahou před cizotou krev! Co věrné srdce má, se pod štít draží z nív, hradů, dvorů, měst až do salaše.

Stůj, řeči cizí, co se kouzliš medem, a národu jsi méme hrobu rýč, ty zrádný květo otravného dechu, a od té chlouby naší tluhi přýč, jež s fénixem být stává Čechu a zatím rty mu svadě vlašš jedem.

Vstříje jde ti národ věčný, drahá ma-tko, a klová před sebou. Zda smí tvůj znak až k tvému želu zvednout, libat zemi, kde noha tvá dřív stála, sílou pak a dechem kropit šatu tvého lemy? Dík! Spasíš nás i naše, velká matko!

Sbírka pro válkou postižené krajany.

Celkem odezdáno ČNS. \$212.55

Na novo:
Pi. Marie Hambeková, O-maha, Nebr. \$ 1.00
Pi. Anna Marelinová, San-georio, Cal. 2.50
Minule oznámeno 11.75

Celkem \$ 14.25
Penize, jež krajané zaslali na Červený kříž, byly vesměs správně odvedeny v úřadovně Č. K.

DEN ZDOBENÍ HROBŮ.

Ve čtvrtek, dne 30. května, zdobili jsme hroby našich milých zesnulých a dnes, v neděli, se koná na českém hřbitově, programy v upomínku na ty, již nás předěšili tam, odkud není návratu.

Amerika letos želi a vzpomíná nejen těch padlých vojínů z let dávnych, ale zvláště těch, kteří obětovali své životy v této strašlivé světové válce. Padlo našich hlohů na bojišti již hezká řada a mezi nimi i čeští a slovenští hoši, — však těm je již dobře! Hůře je těm, kteří padli živi nepříteli do rukou a budou trýzněni hladem a možná i jinak, neboť bestiálnost Hunů je bezmezná.

Okračšli jsme hroby našim zesnulým, kteří jsou pochováni na hřbitovech a k jejich hrobům nám možno občas přistoupiti a alespoň pohledem v místo jejich odpočinku zřítí a takto útrnu svému nlehčítí. Vřak mnohem bolestněji nesou ztráty svých milých ti, kterým není ani této útěchy dopráno, kde jejich miláčkové byli pocho-váni v místech jim dalekých a zá-roveň neznámých. Ti se musí konejšiti jen tím vědomím, že jejich milí padli v boji za krásnou ideu — osvobození a povznesení všech národů na stupeň vyššího života, za vybojování lepší existence našim národům a vysvobození jejich z oková, v nichž byli nemilosrdně svíráni po staletí a život jim ztrpčováni. Zkrátka, položili svoje drahé životy ku prospěchu těch, jimž bude dopráno požívatí vý-hod, které tato válka vydobude a kteří budou s posvátným poitem vzpomínati těchto hrdinů nejen v den zdobení hrobů, ale stále, každý den, každou hodinu a oběti jejich nebude nikdy zapomenuto, neboť historie věčně tento boj, jakož i účastníky jeho!

Každé zlo má své dobro, jež i tato strašná světová válka! — Volnost, svoboda a právo jsou výsledkem krvi demokracie krví lidskou, neb jinak by rekonstruce lidské společnosti a směry politické nebyly možné na pochodu k metě.

Cesta kulturní lidské společnosti je klikatá a časem neschůdná a skorem vždy kropená lidskou krví.

Dle německé nauky "Ieh und Got" a dle biologických studií je jich je nutno zničit vše, co není v zájmu jejich "nad člověka" a přežití vyvolených.

Naše pojmy o válce se mohou různiti, však loyality jest jenom jedna možnou vůči naší zemi.

Dnes, kdo je neutrálním v této zemi vůči této válce, jest arci zrádcem a měl by býti internován.

Amerika v nynější době má pouze dvě třídy lidí a to jsou "Patrioti a zrádci!"

DIVADELNÍ SPOLEČNOST LUDVIKOVIC OPĚT V NEBRASCE.

Dojmy z cesty, podává ředitelová téže, pi. Bohumila Ludvíková.

(Pokračování.)

V Sokolovně nalezli jsme nové a praktické dekorace — mnohé zlepšení v zařízení a pečlivý výbor, který s nejstarším bratrem z rodiny Dredlů v čele, svdomitě se stará o budovu. Návštěva obou představení: "Děvče z farmy" a "Jako v pohádce" byla ohromná. — Sotva jsme si trochu oddechli, přišla neúnavná vlastenka pi. A. Dredlová, chof nynějšího mayoru města Crete, s pozváním na oběd příštího dne. A aby té práce a ru-cích hodně užila, pozvala hned celou společnost. — O výtečné kuchyni pi. Dredlové se zmiňovati nebudu, jest známa co znamenatá hospodyně a kuchařka zrovna tak, jako spolková pracovnice, která neopomene přiložit ruce k dílu, kde se jedná o dobro celku. — Její staříčká matka, pi. Draská — oslepla na jedno oko — ale celý tento bolestně neohde s heroickou chladností. — Mladý p. Dredla, právník i s jeho mladou chotí věnovali nám celé dva dny — oba automobily stály k dispozici po celou dobu a na projiždku městem a okolím Crete vzpomínají členové ještě dnes se zájmem. Za jejich doprovodu odjeli jsme do našeho Milligan — pravím "do našeho", neboť Milligan jest městečko, které s jeho obyvateli přirostlo nám jako k srdci. — Ihned v Tobias setkali jsme se s panem Jíchou — který s mašinou odvezl si hned do své residence slečnou Zdeňkovou, která celou rodinou byla bouřlivě uvítána. — Pohostinství doplnil u-bytovaním pi. Splaveové a manželů Sinkulových — tak že rozsáhlá residence byla přeplněna. — Na nou malíčkosť čekal již na nádraží lékárník p. Bt, který ovedl mne do útulné domácnosti své rodiny. Aby se mi nestýskalo — získána za mou společnosti pi. Foučková a tak hovely jsme si po půl-denní cestě v rozkošné přírodě, o-světžené toužebně očekávaným deštem. — Manželé Horlivých spě-chali v průvodu p. E. J. Kotase do středu jeho rodiny — kde s já-sotem byli uvítání a královsky ho-štění. — V neděli pozvána sl. Zdeňkova, aby zazpívala na gra-duační slavnosti ve škole, čemž ochotně vyhověla a obcházela ce-ným číslem program slavnosti. — Manželé Skalických získali ro-dinu Čechovu — u které nabylí dru-hý domov. Žel, že p. K. Šmrha dlel za povinností v Linceu, tak že jen letmo zachytili jsme jeho do-bráckou postavu. Poslední večer tráven na pozvání u manželů Br-tových — kde mimo členy spole-čnosti dlely učitelky slečny Titlová a Šandersonová. Po desívě a bouřlivé noci nastoupna cesta do Kan-sasu. — Cesta, čekání a přisedání. Celý den trávilí jsme ve vlaku, ne-boť až o půl osmé večer dorazili jsme ku cíli naší cesty — na Cubu. Ale prozatím na Cubu v Kansasu, laskavý čtenáři! — na Cubu — kte-rá nevlavní kávové plantáže — a není osazena černým plemenem — bývalých námezdáich otroků. — Městečko i okolí Cuba, Kans., jest ryze české. Bohatý a úrodný kraj vykouzlen neúpornou prací a při-činlivostí českých lidí. — Už po ce-stitě přisedali návštěvníci divadla. Z Bremen, Kansas, přisedli: J. K. Sedláček s paní, nadšený přítel divadla a ochotník, Jan a Anton Pečenka s dezerami, Josef Sedláček s paní, Albert Pejša, před 50 lety zde rozený Čech a bývalý učitel po 12 let na anglické škole a z Washington, Kansas; Josef Kne-dlík a pi. Kateřina Anderle, p. J. Volf z Glasco a p. Procházka ze Sinson, Kans., oba se ženami atd. Až na sto mil se sjeli krajané a zahrnovali nás pozorností. Rodina p. Kešla s jeho tchyní, pi. Kučero-

vou, která je jednou z prvních o-sadnic v této krajině — p. A. Benšek, lékárník Jehlšk — Kalivo-da, E. Kesl provedli členy v auto-mobilních krajinou. Vřelě pohos-tinství nalezla rodina ředitelva Lu-dvíka u manželů Keslových, kteří vlastní v okolí několik farem a v městečku pohodlný bungalov s nejmodernějším zařízením. Obě divadla "Spanilá mydlářka" a "Černý kříž v lese", těšili se hoj-ně návštěvě, ač ohrožení byli o-strašující bouří a deštěm dosti vy-datným. Členové v dobré a veselé náladě se fotografovali v upomín-ku, kterou pokřtili jménem "Lud-víkovei na Cubě". — Ve čtvrtek ráno nastoupna v pravém lijáku cesta do Wilber. — O 3. hodině se-stupovali jsme na nádraží ve Wil-ber, aby o několik minut později, za doprovodu p. Sádřka, který nás na nádraží očekával si padly s pi. Splaveovou do náruče, jeho pohos-tinné choti a v plném pohodlí — jaké poskytuje rozsáhlá residence manželů Sádřkových se uvlebily jako doma, v našem bývalém po-kojku. — Manželé Zvonečkové o-čekávali už sl. Zdeňkovu — E. Ma-rešovi rodinu ředitelva Ludvíka a Rychtářkovi pány Prokopa, Bře-ju a Kubového. U Nedělů manželé Sinkulovi a pi. Foučková, u No-váku manželé Skalických, Horli-ových a Dvořáků. Návštěvu první a poslední pokázal dešt — dvě me-zi tím byly obrovské. Hřana: "Černý kříž v lese" — "Děvče z farmy" — "Jako v pohádce" a "Milostpaní radová". — Wilber vlastní pouze jednu divadelní síň — a žel, s nedostatečně zařízením světlem: každou chvíli vypoví e-lektrika službu a obečnost i je-víste jest vydáno na milost i ne-milost zřizováním — až uvedou o-světlení do pořádku. Že tím hra i účinkující trpí, leží na snadě. — Snad tento pokyn přinese žádoucí nápravu.

(Pokračování.)

Anna Šimková, Cuba, Kans. dne 21. května, 1918. — Čtená pi. pořadatelko, jakož i všechny milé spolulčenárky! Nuže na okamžik zase odskočím a zasednu, bych ně-kolika řádky tu naši "Ženskou Hlídku" navštívila a s vámi sdě-ila o zkušenostech farmerského mē-ho života. Nyní máme s tou malou družičkou již ruce práce. Kůratek letos máme blízko čtyř set a ještě nějaká budou; housátek až dopo-čtu 25 a jedině kachničky se nám nechtějí jaksi dařit; možná až se více oteplí, že se to s nimi zlepší. Včera v noci nám trochu zde na-moklo, tak že těm neustálým prá-šeničím bude snad již jednou ko-nec. Kukuřici máme již všechny zasazenou a nyní třeba jen, aby jí počasí přizpůsobilo; kukuřice pěkně vzešla a roste, což jest na-největší žádoucí, abychom ale, když nějakou tu úrodu měli, když spěnicie tolik pochybily. — Hrozně jsou ty zprávy o panujícím hladu po celé Evropě a když je člověk dle, tím úsilovněji snažíme se, by-čom mohli co nejvíce plodin vy-pěstovat a tak tu biđu a nárek svým přičiněním zmírniti. A pro-to srdce se nám svírá pomyslením, když vidíme tu pšeníci hynout, po-něvadť nebudeme moci přispěti plodinou, po které jest tak ve všech stran voláno. Nieméně pev-ně doufám, že se alespoň vynasa-žíme jinak pomáhat a také pokud jest v naší moci již tak učiníme. Včera večer, (20. května) byly v české síni v Cubě pořádány v če-ské i anglické řeči přednášky ve prospěch Červeného kříže. Český shromážděně oslovil rev. E. Drob-ný ve tklivé své řeči dojemnými slovy líčil poslání Červeného kříže, jenž jest náhradou věrně a upřím-ně matky. Všichni nešťastníci, at-trpí jakýmkoliv nedostatkem, mo-hou Červený kříž nazvatí věrnou, pečlivou a starostlivou matkou; přinášáť pomoci a útěchu, s otevře-nou náručí přijímá přátele i ne- přátele, kteří jeho pomocí potre-bují. Červený kříž ošetřuje ne-mocné, obvažuje raněné, hladoví-cí křmí — jedním slovem, pomá-há všem a všude, kde jest jeho po-mocí třeba. Jest ale otázku, — mohl by tak činiti bez přispění hmotné pomoci? Zajisté nikoliv a jest tudíž na nás, bychom dobro- srděčné dílo této nejléchetnější instituce štědre podporovali. Není zajisté národovce, jenž by byl tak nečestný, aby přispělí svojí hřiv-nou odepřel. Není mým úmyslem trpělivě čtenáři dnešním dopi-sem unavovat, nežli bych ještě ra-dotknuoti, že bych velice ráda ve-děla, jak se daří oně paní s tou ne-

zhojitelnou ránou na noze. Záro-veň musím též doznat, že se mně velice zamlouval v případě tom-ráda onoho pána z Kansasu a ta-ké úplně s ním souhlasím. Dou-fám, že se nyní zmíněné paní dáří již lépe, to jest, pakli se dle uděle-né rady řídila. Vzpomínám sobě, když před léty moje matička měla též na noze otevřenou ránu a čím-více užívala lékařských předpisů, tím zdálo se, že je to horší. Až jednou jsem mamince sdělila, že- samy pokusíme se nohu její léčit. Koupila jsem v lékárně na čištění krve lék, který matka užívala, na-rány masť, již si na bolest svoji přikládala a konečně linimentem sobě oteklou nohu natřála. A hle, k radosti nás všech, noha se lepšila, bolesti se mírnily a rána se ho-jila. Netrvalo to dlouho, noha se úplně zahojila, aniž se více rána kdý obnovila. Ovšem lék se musí pravidelně užívat, rána v úplně či-stotě držet a tím se dobrý účinek nemine. Mnohdy takovou bolest zavini špatná krev a proto jest nutným vždy dbáti čistoty krve a za tím účelem jest záhodno nějak- tím krvečistitel užívat. — Nesmím též opomenouti zmínni se, že jsme zde měli tu čest vyslechnout jed- noho dobrovolníka, hlásivšího se k naší Československé armádě a tím jest rev. J. Souček, který se do-brovolně přihlásil ve službu vojen-ského kaplana do Francie. Zaji-ště nadšený to mladý muž pro do-bro ujařmené své české vlasti a ze-které on nedávno do této nové naší vlasti přijel, by zde v Chicagu bohoslovecká svá studia dokončil. A nyní chce se uplatnit v konání dobra těm dobrým našim hochům ve Francii, ježto oni tam vedle tě-lesného i duševní povzbuzení po-třebují a pro kterýchž úkol jest zmíněný tělem i duší oddán. Přej-ji tudíž panu Součkovi, by jej Pán slavným vítězstvím korunoval. Na-še děvčata mne snažně žádala, bych vám, et. pořadatelko, tlu-močila jejich srdečný pozdrav! Velice sobě tono vají, že měla tu čest po-znatí vás osobně. Často vzpomí-nají na Omahu, na všechny tam své známé, jak prý k nim byli laskavě přátelští a na všechny s největší upřímností vzpomínají. Zároveň u-přímně ty chrabře české dobrovolníky ve Francii přispěly na dárek, j. j. přilo-žené zasílám; je to sice malá, ale za upřímných srdcí částka pro ty ubohé hochy, jimž přejí z plna srdce, by se co vítězové všichni šťastně navrátili. Dáváme po \$2.00 a sice já, deery — Anna M., Růže-na, Blažena a Marie Šimkové — celkem tedy \$10.00.

Čtená přítelkyně! Jste hodná, že jste opět zavítala dopisem do naší ženské statě, která je teď trochu slabě navštěvována našimi krajanekami. A zároveň vás, ja-kož i vašim slečnám srdečně dě-kuji ve jménu našich chrabrých vojínů za dárek — v podobě \$10, jež případnou do fondu na tabá-ček. I mne těšilo se s vašimi de-ruškami seznámiti a doufám, že, až opět do Omahy zavítají, se opět sejdeme. Srdečně vás všechny zdraví a těším se na další vaše dopisy. Pořadatelka.

Marie Hotovcová, Danube, Min-nesota, 26. května, 1918. — Čtená pi. pořadatelko! Na vaše vřeb-řenní přeházím zase mezi eténě do-pisovatelky, abych podala zprávu, jak to zde u nás pokračuje. Vím, že v sousedního města Olivia je hodně odběratelů "Pokroku", žádný ale z nich ani muk, aby se nechali také vidět. Nedávno jsem se sešla s panem Janem Kupšem, jenž se zase mne tázal, proč tak dlouho nedávám o sobě dopisek vědět — my dva jsme totiž z to-hoto okolí dříve dopisovali do ji-hné časopisí. Pán Kubeš jest již kmetem a jak s nými sdělil jest mu blízko sedmdesátí roků, kdežto uně jest právě polovice jeho let. Povídala jsem mu: Já to skládám na vás, pane Kubeš! Ale zdá se, že se mu do psaní také nechce, ježto nemá společnice — ha, ha, ha! — Čtená pi. pořadatelko, o to v-řanně čislo, jež nám nedošlo, ne-chtěla jsem vás obtěžovat a jsem spokojena s tím, že byl můj dopis uverejněn. Čtenárkou horlivou "Pokroku" jsem, co jsem přijela do Ameriky. Dopisy se mně líbí- valy vždy velice, ať již byly od mužů nebo od žen. Když se ženy hlásily o svůj kontek pro sebe, tak jsem také namlila nějaký dopis na psát, ale moje znalost písma mne z toho jaksi serážela a namlouva-la jsem si, že kdo chce do věř-nosti psát, musí přece mít ale-špoň trochu té energie. Nieméně,

později jsem se přece mezi vás, et. dopisovatelky, dostala a to je-ště jen tak náhodou — jako zajíc do zeli. Čtenáři Česko Amer. Ven-kova mohou se na mé dopisy pa-matovat. A nyní toliko podotknu, že co se přítomných dopisů moji malíčkositi týče, že k tomu energie nepotřebují, jen že si musí člověk býti dobře vědom, co píše. Napřed se ještě zmíním, jak se to mile ete o některé té zlaté veselce; jak po-pulsoletém manželství některý ten dědeček s babičkou oslavují svoji veselku, obklopeni jsouce dětmi, které k nim mají hlubo-koú úctu. A což těch vnučátek, jichž bývá také velký houfek, co tu při tom jejich štěbetání, při čemž zajisté okřeje srdce dědečka i babičky. Tak jako jsou vzáeno-ští zlaté veselky, tak také je vzáe-ností výchova dětí. Je mnoho rodi-čů, již si přejí, aby z jejich dítě-tek něco bylo, aby nebyly jak se říká — hej nebo počkej! Abych to cele vyložila, aby se z nich ne-stali hulváci. Kde prý chtějí vy-chovatí vzorné děti, tak rodičové sami musejí býti jim vzorem. Ale prosím, když ono se to nehodí, aby muž našel vždy ženu takovou, aby byla dětem vzorem svého pro ně- lehece k zodpovězení a sice, že i muži nebyvají tak zdokonaleni, aby si děti z otec mohly příklad brátí. Tak se mně skorem zdá, že je to vzáeností, jako ta zlatá sva-tba — najíti manžele obapolně, aby jejich rozum byl osvěcen dokona-lostí, tak aby pak jejich děti by-ly vzorem ve svém chování a všem jiném. Tady v Americe dívky jak drobect povystou, chtějí, aby je rodiče poslouchali a ony aby byly příhlí. Není to dobře, když rodičov-é drží děti příliš na uzde; z tabá-kových dětí pak se nestanou dobří lidé. Nevím, které je větším zlem, když dětem rodičové necha-vají moc volnosti, anebo je drží příliš přísně. Pravdou je, že dítě se má hned za utlého věku věsti k dobrému a na prvím dítku zá-leží nejvíce. Ani nevím, proč jsem se do této debaty dala, ale jen to-liko vám řeknu, že co jsem v Ame-ricce, tak jsem pouze v dvou rodin-ách viděla dobře vychované děti, které měly opravdu k rodičům úctu ne-nucenou a byly i k jiným lidem u-ctivé, jakož i vzorem jiným dětem. Byli jsme na několika místech a tu byla jsem dobrou pozorovatel-kou. Ted ale již musím povědít, jak to zde máme. Jak jsem se v minulém dopise zmínila, že farmá-ři seji ku konci března obilí, nyní tedy mohu zprávu doplnit tím, že se obilí to zdá pěkně, jenže místy jest drobet řídké, poškodily je dubnové mrazíky, které po celý ten měsíc prazily — byly větší i menší. Na začátek května zde by-lo velice krásné teplo, takže far-máři sázeli kukuřici o všechno pryč a která touo dobou již řá-dkuje. Bylo zde zle o kukuřici na-memo a při tom stála \$15.00 buš, ačkoli semeno nebylo dobré jako-šti, ba kukuřice nebyla ani k do- stání. Zde farmáři mají hojnost dobytka vepřového i hovězího; farmáři zase hodně drůbeže. Tak jen tedu pevnou vůli — Amerika válku vyhraje. Já jsem letos vy-bodstvovala 330 kuřat, 15 housat, dvě přišla na zmar. Jsem sice jen slabou ženou, drobet již prací zdrhnutou, a přece však se přiči-ním co nejvíce, tak abych měla též něco k podílů na tom světovém zápase, aby ty hlavy císařské sra-zily své kotrbý, aby si lidstvo sa-mo volilo své vládní zařízení, což je jen lidskosť. Tém některým Němcům je třeba slápnouti více na kuř oko, neb je jich zde dost, již drží při Němecu. Tak se mně zdá, že jsem se více rozepsala, než-li jak bylo mým úmyslem. Proto zakončuji se srdečným pozdravem na paní pořadatelku, všechny lidi dobré vůle a nemyslete sobě, že já jsem ta nejhodnější!

Pofadatelka.

Františka Mazáková, Ord, Neb., 27. května 1918. — Čtená pi. po-řadatelko "Ženských Hlídky"! Od-pusťte, že nebylo mne možno vám návštěvu vykonat, ačkoliv v úmyslu jsem záměr měla. Jelikož jsem se necitila dobře, pospěhala jsem opět k domovu a moje plá-ný rozplynuly se v níveč. Slibuji však příště až do Omahy zavítám, že promeškáně nahradím. Vřak kdy as to bude? Inu, až bude va-še město hostit našeho "tatfeka" a vůdce našeho národa, prof. T. G. Masaryka, na něhož se nevý-slovně těším, a zajisté, že i velký část našich krajanů, jak od Č. N. S., tak od S. Č. K. Zamysliť se snad mnohý ze et. čtenářů, proč právě jmenuji ono těleso právě, což ne-může té výhody použití jeden každý? Odpovídám: Kdo nejde s námi — proti nám jest! Bohu-žel, jest to pravda. Ptá se snad mnohý z vás, jak pokračuje naše odbočka Č. N. S.? Ona spí a spí spánkem spravdivlých a není možno ji probudit. Vím, pomyslí si někdo, jak je to možno, by v Ord odbočka Č. N. S. spala?! Zee-la jednoduše, členové z minulého roku dosud se s poplatkem nepřihlásili, tak ztratili členství a schů-zi nenavštěvují, tak že ani po dva měsíce nebylo možno schůzi zahá-jit a upomen-á člověk slušným způsobem, dostane za odpověď: Já už k tomu nechci patřit, je to "humbuk" a člověk, když se má někam v auto projeti, musí sedět ve schůzi. — To je vlastenečtí! A takový sobec se jmenuje Če-chem, který jen veskerý volný čas věnuje pouze svojí zábavě a vy-razení! Vždyť se každý upřim-ný občan českého původu musí za takového odrodilce stydět! Sedět ehkvice ve schůzi, je ti dlouhá chvíle — ale kdýby zahráli někde na zovák, poženěš auto až 40 mil daleko, třeba hrom bil a nebude ti dlouhá chvíle. Donesoť se mně, že jistá rodina vychloubá se, že patří celá k Č. N. S., což není pravda, neb dosud nejsou zaneče-ni v zápisní knize, ačkoliv je po-važována za rodinu pokročilou. Aby se němu podobnému před-šlo a lidé bezzáadní se nechlubili eizma perim, uverejním příště všechna jména v tomto listě, aby veřejnost věděla, kdo je poctivým občanem a kdo "slacker". Naše odbočka Č. N. S. odbyvá schůzi každou druhou neděli v měsici, po schůzi Z. Č. B. J. Vřak dne 12. t. m. nemohla býti zahájena schů-ze ani od naší bratrské jednoty, neb se nás do schůze dostavilo pouze šest členů, vzdor tomu, že bylo krásné počasí. Jeden dru-bého jsme se ptal, proč nejdu do schůze? Podám zde svůj úsudek, Z. Č. B. J. založila odbočku Č.N.S. s domněním, že každý bratr a se-stra se přihlásí za členu, vřak ani polovička se jich dosud nepřihlá-sila a příjdu-li přee někdy do schůze, tu předseda Z. Č. B. J. slušným způsobem upozorňuje, by neodcházel ze síně a stali se též členy Č. N. S. a člověk s bolestí vidí, jak někteří bratři a sestry s hlavou sklopenou (neb je jich hauba podívat se na zbývající) bez pozdravu odcházejí. A tu si uyslím, — "držte se", také ne-budete mít dostí, až na tebe náh-žejí hlíny! A napadne mně mys-lěuka — je to možno, by člo-věk lpěl duši více na tom mizer-ném dollaru, nežli na svobodě ce-lého národa? A tu je příčina, proč je schůze tak málo navš-ťvována — inu, brát je móda a dávat je škoda. Také náš okres mů-že se hnositi několika "Iskovei", ano, divně je to učené Iskovo a já říkám, kdo je špatným občanem americkým, je také proti svobo-ďe Čech; kdo je špatným vlasten-cem českým, je takým i vůči této nové vlasti a máám toho důvek. Ji- stý Iskův stoupence vyslovil se, že zase jeden zloděj přijel do S. S., aby zde okradal lidi. (Jméno napadeného nevedu, neb to jest mi svátým.) On na to nie neďá, neb je to všechno humbuk, a neďá na nie, když se chtějí prát, at se perou, pořád chodějí a vybírají na Č. K., měli by je všechny pověsit, — tohle je výrok jistého Iskovec. Tomuto vyvrhelí odpovídám, že dosud Č. N. S. ani S. Č. K. na něm nie nechtěly ani čhtit nebudou a proto at se taký bídák nechtírá o poctivé lidi a nenadává nikomu zlodějí; neb jen člověk nízkého charakteru soudí druhého dle se-be. Ty peníze, co by jako pletí-vý člověk měl darovat k dobročín-ným účelům, nechtí si nechat na provaz — my od vlasti zárdce by-

(Pokračování na 3. str.)